

NEDJELJNA ČITANJA

Pnz 5,12-15; Ps 81,3-8a.10-11; 2 Kor 4,6-11; Mk 2,23-3,6

Draga braćo i sestre,

Isus je ušao u sinagogu. Subota je. U sinagogi čovjek usahle ruke. Reklo bi se: evo sad će ih taknuti u srce. Shvatit će. Puknut će kora njihova srca. Znao je Isus da ga vrebaju. Stoga ih pita: „Je li subotom dopušteno činiti dobro ili činiti zlo – život spasiti ili pogubiti?“ Odgovor? Nije ga bilo. Veli pismo: „No oni su šutjeli.“ Kako li je Isusa samo boljela ta šutnja! Kao da je htio kroz suze viknuti: „Pa ljudi, braćo, zar vas ne boli srce zbog ovog jadnika? Je li moguće da mu stvarno ne želite pomoći radi vašeg okamenjenog i doslovnog shvaćanja Zakona?“ Isus nije ništa od toga rekao. Pismo samo pripominje kako je Isus, „ožalošćen okorjelošću srca njihova“, srdito ih okružio pogledom i rekao čovjeku da ispruži ruku – a ona mu odmah ozdravi. I znate što je bilo najtragičnije od svega? „Farizeji izađu i dadnu se odmah s herodovcima na vijećanje protiv njega, kako da ga pogube.“ Neće biti dobro budemo li se previše zgražali nad farizejima. Znate već zašto. Koliko puta gledamo ljude kroz neke naučene okvire! Gledamo čovjeka kroz okvir propisa, zakona, kroz okvir onoga što smatramo da je normalno. I onda ne vidimo čovjeka. Koliko puta samo u svojim mislima bili spremni osuditi nekoga što je drugačijeg uvjerenja, što neke crkvene propise shvaća na svoj način. A Bog sigurno ne gleda na vanjske oznake. Ljubav prema Bogu i čovjeku vrhovno je pravilo. Ljubav, a ne neke moje vrijednosti. Ljubav, a ne moja nadutost. Ljubav, a ne moje mudrovanje kojima prekrivam svoju prizemljenost i svoje licemjerstvo. Bože, smiluj nam se grešnicima!